

פניאנה ציטונות

הפגיעה החמורה ביותר מאז החלה מלחמת הפירוד

דקות ספורות אחרי ההתפוצצות: אזרחים מפנים את הנפגעים מאחת החנויות ברחוב

ועזרתי בחילוץ, כשלפתע ראיתי כי המצב היה "יהודה בנגות" — בחור צעיר לו הייתי נוהג לספק אינפורמציה על אירועים סטודנטיאליים בהם אהב להשתתף. אותו יהודה, שנהג לגנות את הפורעים בערכים

בין קירות דוכנו, שהפך למלכודת תופת. "הסתכלתי סביב. ראיתי כי דרושה עזרה נוספת בחילוץ מתוך דוכן הירקות ההפוך, סמוך לדוכן הפיס. העשן הסמיך הניס את המחלצים. עטפתי את ראשי בכנף מעילי

מונחת גופה תרוכה, ושולית דם הלכה וגדלה סביבה. גם אני נתקפתי בהלם ולא יכולתי לנוו".
כך סיפר עדיהראייה אבי הכרמלי, עורך בטאון הסטודנטים דווקא, הגר בקירבת מקום. הוא המשיך:

"עמדתי המום לחלוטין מספר שניות, עד שהגיע האמבולנס הראשון, פחות משלוש דקות לאחר הפצוץ. אחד המפנים קרא אלי בקול היסטרי: "אבי, תעזור!" קולו החזיר אותי לעשתונותי, תפסתי בידית אלונקה והתחלתי לעזור בפינוי הנפגעים. אז ראיתי את האישה שקרא בשמי, האישה המשופם שמוכר לי מעבודתו בסופרמרקט אירגן את כל פעולות ההצלה והפינוי, בקראו לאנשים שהיו מוכים והמומים וניצבו סביב בחוסר־אונים.

"לא ידעתי את אשר אני עושה. הרמתי גופות, הנחתי אותן על האלונקות. ראיתי דמות פורצת מבעד ללהבות שאחזו בדוכן הירקות מעבר לרחוב. האישה נראה כלפיד חי. הקהל תפס בו וקרע את בגדיו מעליו. ראיתי את מכונת מכבידת האש מגיעה, ייִסלונותיה נפרצים אל הלהבות בקול תסיִס. נדמה היה לי שחלפו שעות. למעשה ארך כל פרק זמן זה כחמש דקות. ראיתי שִׁ הוציאו מתוך המספרה גוויה רצוצת ראש. הכרתי את רמי הספר, שהיה אחד מחברי. "עברתי לצד השני של המספרה. את הפינוי מאיור זה אירגן "עזרה", מוכר המשקאות מתוך ההריסות הלהטות. גופה מוכר הפיס הזקן שהיה ידוע בדתינותו הרבה, שאת הזמן היה מבלה בקריאת פרקי תהילים בדוכנו הקטן. עתה נמחץ

"דענו שזה מוכרה לבוא" אמר קצין משטרה בכיר ביום שישי אחרי הצהריים. ואכן, איש לא ציפה שלאחר חיסול "כנופיית הרימונים" לא יקרה משהו רציני יותר, כפי שלאחר חיסול "כנופיית פצ־צות הקולנוע" צפויה היתה פעילותם של מטילי הרימונים.

מכונית־תופת, כשהיא מופעלת בזמן רִ במקום המתאימים, היא צורת החבלה היִ חמורה ביותר, מבחינת מספר הקורבנות והפאניקה שהיא יוצרת. זו גם צורת החבלה הקלה ביותר להפעלה, והקשה ביותר לִ חקירה ולגילוי החבלנים.

ככונית־התופת, שהתפוצצה ברחוב אגריִ פס בירושלים ביום השישי האחרון, בשעה 9.20 בבוקר, הפילה 12 הרוגים ו־54 פצוִ עים — קציר־הדמים הגבוה ביותר עד כה. כל ההרוגים היו בני ירושלים. זקנים כיִ אליהו פטאל (60), הירקן שנהרג בעת שִׁ הוציא עוד בנגות מתוך מחסן חנותו, ו־ צעירים במלוא עלומיהם, כרחמים (רמי) כהן שאולי (25) — הספר שנהרג כשמיִ בשהשיער בידו, חודשים ספורים אחרי נישואיו.

הפצועים — אף הם תושבי ירושלים כולם. פרט לשניים — אב ובנו, ערבים בני מחנה הפליטים בענתה, הוכחה חיה לעובדה שִׁ. נ. טי. אינו מבחין בלאום.

★★★

מוד הזועות

מִ מוד המספרה — מוקד ההתפוצִ צות — עמדה פקעת של גברים ו־ נשים. איש מהם לא זז. כולם היו מוכי הלם. התקרבותי אליהם. במרכז הכביש היתה

כאן חנתה מכונית־החופת

בור שקוסרו 2 מסר, התחווה מתחת למכונית־התופת שהתפורִ צצה בשוק מחנה־יהודה. מן המכונית נותר רק המרכב. הבור התמלא מים מהכיבוִ.